

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Valdemar Atterdag

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718939626896/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

KONGENS KJÆRLIGHED VINDER SEIER.

Om nu det var den Trolddom, der var i Ringen lagt,
Eller det var Elskovs og Kjærligheds Magt,
Der paa Tovelil virked, dog siges det for vist,
At hun for Kongens Villie sig bøied tilsidst.

Men efter den Time hun aldrig var fro,
Og aldrig meer hun spøjte, og aldrig meer hun løe;
Kongen sig ængsted, han halv sin Daad fortrød,
Han frygted, den skulde volde den Jomfru hendes
Død.

Han sendte hende Hermelin og Skarlagens Klæder
Og Perler og Klenodier og kostbare Kjæder,
De allerbedste Skatte fra Gullands rige Kyst,
Dog fandt den æde Jomfru deri kun liden Trøst.

Den hvideste Silke blev lagt for hendes Fod,
Han smykked hendes Midie med Rubinernes Blod,
Han smykked hendes Haller med Narhvalens Tand,
Dog sukked end i Stilhed den favre Lilievand.

Han sagde: »Tovelille, Du sørge dog ei saa!
Alt, hvad Din Hu begjerer, det skal Du ogsaa faae,
Alt, hvad jeg Dig har lovet, det opfyldes skal,
Guldkronen skal Du bære i Dankongens Hal.«

Hun svared: »Min Herre, det længe vare kan,
Og da maaskee Jer lokker en anden Lilievand.«
Gjensvared Konning Volmer: »Nei, før jeg skifter
Sind,
Skal ved Jagthornets Klang Du standse vilden Vind.

Paa det jeg Dig kan vise min Tillid og min Tro,
Jeg vil en Skat Dig skjenke, der sikker Din Ro,
En Skat, der henter Kræfter fra Aandernes Rige,
Visselig Du paa Jorden ei finder dens Lige.«

Saa tog han af sin Finger den Ring stor og rund,
Den glimted som Stjerner i Midnattens Stund,
Den skinned i Hallen med usædvanlig Glands,
Sig Edelstene fletted om Ringen i Krands.

Han lagde den i Tovelilles snechvide Haand,
Han sagde: »Nu jeg bindes til Dig med slige Baand,
At selv om jeg det vilde, de aldrig briste kan,
Med denne Ring jeg vier Dig til Dronning i mit
Land.«

Derefter han fortalte, hvordan ved Stjerneskjær
Han havde fulgt Fru Helvig bag Busk og bag Træer,
Hvordan han erhverved ved Hurtighed og Mod
Den Skat, som ei Fru Helvig at gribe forstod.

Mæled end den Herre: »Havde mig Nogen sagt,
At slige sære Kræfter, at saadan Tryllemagt
I natvandrende Stjerner og Stene kunde boe,
Jeg havde derom tvivlet, dog nu jeg maa det troe.«

Den Jomfru ham hørte med skjælvende Mod,
Blussende saae hun Ringen, hun sagde: »Min Herre
god,
I har med den mig voldet stor Kummer og Spee,
Dog vil jeg den ei miste, mens jeg kan Lyset see.

Den er som Ild at skue, og dog saa kold som Sne,
Jeg hænger den ved mit Hjerte, den skal ei Dagen
see,
Med Tryllemagt, min Herre, I drog mig til Jer hen,
Saa maa jeg Jer vel binde paa samme Viis igjen.»

Svared med Smil Kong Volmer: »Du stole frit paa
mig!
Heel stærkt er det Baand, der binder mig til Dig,
Naar Ringen Du monne bære, da vil med sølvgraae
Haar
Saa høit af mig Du elskes, som i Din Ungdomskaar.

Dog Himlen være lovet, der end er længe til,
Med eller uden Ringen jeg dog Dig elske vil,
Der gives ei paa Jord noget fastere Baand.«
-- »Nei,« svarede Fru Tove, »naar blot af Kirkens
Haand

Velsignet det bliver, men indtil det kan skee,
Jeg aldrig ganske glemmer min Kummer og Spee.«
-- »Ak« svared den Drot behænde, »der var en
anden Tid,
Jeg ofte derom forsked, inden jeg kom hid.

Ved Hoffet hos Keiseren jeg læste tidt derom,
Der hersked andre Sæder i Grækenland og Rom,
Der havde man andre Guder, der leved man mere
fri,
Jeg næsten kunde sørge, fordi det er forbi.«
152

Da korsed sig den Jomfru, hun angst paa ham saae,
Hun sagde: »Min ædlig Herre, I talc dog ei saal
Det var jo dog kun Hedninger, som høre Djævlcn til,
Gud fri og bevar os for onde Aanders Spill!« ,

Svared den Drot behænde: »Ængst Dig ei for mig!
Jeg siger ei til Andre, hvad jeg har sagt til Dig;
Jeg veed, at nu der hersker en renere Tro,
Dog var man i gamle Dage ved Livet mere fro.«

VALDEMARS SANG.

Min Falk den fløi over Mark og Vang,
Tidt og mangesinde,
I Skoven jeg saae hende første Gang,
I vogte den Jomfru vel!

Og Falken den fløi hende ganske nær
Tidt og mangesinde,
Vi fandt hinanden bag Skovens Træer,
I vogte den Jomfru vel!

Og naar jeg lytter til hendes Sang
Tidt og mangesinde,
Da falder mig Tiden ret aldrig lang,
I vogte den Jomfru vel!

Og naar hun i sit Vindue staaer
Tidt og mangesinde,
Og naar hun fletter sit lange Haar,
I vogte den Jomfru vel!